

Revolúcia proti Vianociam. O Bielych Vianociach bez Krista

Jozef Duháček

21. decembra 2020 **✝ História**

Je pozoruhodné, že podľa Guinnessovej knihy svetových rekordov, je pieseň Irvinga Berlina „*White Christmas*“ (1942) v podaní Binga Crosbyho najpredávanejším singlom na svete. Odhaduje sa, že bolo predaných cez 50 miliónov kópií. Táto pieseň, ktorá drží prvenstvo v kategórii „najpredávanejších singlov všetkých čias“, bola vydaná ešte pred érou pop/rockových hitparád a rebríčkov, ale už v prvej edícii Guinnessovej knihy v roku 1955 získala v tejto kategórii prvenstvo a tento titul si udržala aj po viac ako 50 rokoch. Skladba sa dočkala viac ako 500 rôznych verzií v rôznych jazykoch a celkovo sa predalo viac ako 100 miliónov nosičov.

Za svoj úspech vďačí viacerým faktorom. Takmer všetky skladby s vianočnou tematikou majú vyššiu obľúbenosť, pretože navodenie vianočnej atmosféry prináša príjemné emócie, nostalgiu a pohodu. Vianočné sviatky, sviatky narodenia Ježiša Krista sú vnímané prizmou radosti z Ježišovho narodenia, ktorá sa svojim charakterom líši od radosti veľkonočnej. Spôsob ich oslavy posledné tri storočia je preniknutý pokojnou, rodinnou a láskyplnou náladou, poďčiarknutou rozdávaním darov, spoločným posedením pri praskajúcom ohni v krbe, stromčekom, sviečkami a to všetko prirodzene zvyšuje obľúbenosť i takých gýčovitých kúskov, s akými prišiel homosexuál George Michael, promiskuitne sa prezentujúca Mariah Carey alebo ako je trápna odrhovačka v nepochopiteľne populárnom „vianočnom“ filme *Láska nebeská*.

White Christmas nedosahuje tak závažnú úroveň gýčovitosti, hoci to hudobne tiež nie je žiaden „majsterštyk“. Je to klasický americký pop, aký bol populárny pred nástupom rock and rollu, so stopami folku a swingu. Svoj podiel na popularizácii mal aj prvý interpret, Bing Crosby, ktorého verzia je najznámejšia a najobľúbenejšia. Crosby bol veľkou, možno aj najväčšou, hviezdou amerického šoubiznisu v 30. a 40. rokoch, spevák, herec, moderátor, natočil 70 filmov a naspieval 1600 piesní. Ale on bol len remeselník, ktorý to presvedčivo a chytľavo odspieval. Skutočný dôvod popularity tkvie inde.

Text tejto skladby je pomerne jednoduchý a má len desať riadkov:

*I'm dreaming of a white Christmas
Just like the ones I used to know
Where the tree tops glisten
And children listen
To hear sleigh bells in the snow, the snow*

*Said, I'm dreaming of a white Christmas
With every Christmas card I write
May your days, may your days, may your days
Be merry and bright
And may all your Christmas' be white*

Snívam o bielych Vianociach
Presne o takých, aké som poznal
Keď sa trblietajú vrcholy stromov
A deti načúvajú,
Aby v snehu začuli zvonit' zvončeky na saniach

Hovorím, snívam o bielych Vianociach
A s každou vianočnou pohľadnicou, ktorú napíšem
Nech sú vaše dni, nech sú vaše dni, nech sú vaše dni
Veselé a krásne
A nech sú všetky vaše Vianoce biele

Môj preklad nie je práve poetický a nechýba mu istá kostrbatosť, ale nebráni všimnúť si, že v najpredávanejšej vianočnej piesni nie je ani slovko o Ježišovi. Niečo o snehu, pohľadniciach a krásnych dňoch. Ale ani slovko o Kristovi a jeho narodení. Možno si poviete, že na tom nezáleží. Veď aj druhá veľmi známa vianočná skladba, *Jingle Bells* nič vianočné nespomína, ba dokonca nezmieňuje ani Vianoce. Pôvodne to bola pieseň o ceste do školy. Poviete si, že je veľa iných, vianočných piesní, ktoré môžeme spievať. Máte pravdu, že je veľa iných vianočných piesní, ale to, že ich môžeme spievať už všade neplatí.

V čom teda spočíva genialita autora? Vynikajúco to zhrnul americký autor Philip Roth. V knihe *Operation Shylock* hovorí, že svoj program kultúrnej subverzie majoritnej, vtedy ešte kresťanskej kultúry, prevzal od Irvinga Berlina:

„V rádiu hral „Velkonočný sprievod“ a ja som si pomyslel ... toto je židovský génius rovný desiatim prikázaniam Boh dal Mojžišovi desať prikázaní a potom dal Berlinovi „Velkonočný sprievod“ a „Biele Vianoce“. Tie dva sviatky oslavujú Kristovo božstvo – božstvo, ktorého odmietnutie je podstatou židovského odmietnutia kresťanstva – a čo Irving Berlin tak bravúrne urobí? On ich zbavuje Krista. Veľká noc sa zmení na módnú prehliadku a Vianoce na sviatky snehu...“

Roth, ktorý bol ateista, povedal: *„Keď celý svet prestane veriť v Boha, bude to skvelé miesto.“*
A v rozhovore pre *Guardian* tiež povedal: *„Som presne opakom nábožného človeka, som protináboženský. Považujem nábožných ľudí za ohavných. Neznášam náboženské klamstvá. Všetko je to veľká lož.“*

Irving Berlin sa narodil 11. mája 1888 v cárskom Rusku ako Izrael Beilin. Jeho rodina pochádzala z bieloruského Toločinu, ale podľa dokumentov sa narodil na Sibíri, teda je možné, že jeho rodina bola vo vyhnanstve. Jeho otec Mojžiš bol spevák v synagóge a presťahoval sa aj s rodinou do Ameriky v roku 1893. Usadili sa v New Yorku a jeho otec tam pracoval na trhu s kóšer mäsom. Irving je dnes všeobecne považovaný za jedného z najväčších skladateľov americkej histórie. Jeho hudba tvorí veľkú časť Veľkého amerického spevníka. Všeobecne sa verí, že I. Berlin nedokázal čítať noty a na klavíri dokázal hrať iba v tónine F-dur. Údajne mal klavír vybavený transpozičnou páčkou, ktorá mechanicky tóninu F-dur menila na iné tóniny. Ale na tom nezáleží.

Irving Berlin totiž s *White Christmas* vykonal ohromné dielo dekristianizácie tohto sviatku a zaznamenal obrovské víťazstvo v kultúrnej vojne. Čoraz častejšie sa objavujú správy, že školy na vianočných besiedkach zakazujú kresťanské motívy a koledy, že na námestiach európskych a amerických miest nemožno stavať betlehemy, miesto Christmas sa hovorí Winter seasons a podobne. Darčeky sa zachránili, lebo boli zbavené náboženského rozmeru a nákupné besnenie prináša pekný zisk. Ale dnes vám už predavač v obchode nezaželá Merry Christmas, ale Happy holiday. V anglosaskom prostredí existuje pojem *Vojna proti Vianociam*, ktorý sumarizuje všetky tieto fenomény. Dorazilo to už aj k nám. Treba si však uvedomiť, že vojna proti Vianociam nie je príčina dekristianizácie Vianoc. Je to jej dôsledok. Dôsledok revolúcie. Irving Berlin je len jedným z mnohých, ktorí vo svojom revolučnom ošiali vyhánajú Krista z Vianoc a dosiahli v tom skvelé výsledky. Na Wikipédii možno nájsť medzi najpopulárnejšími vianočnými skladbami niekoľko desiatok, ktoré majú podobný pôvod a podobný charakter. Sú síce o Vianociach, ale sú bez Vianoc.

Baby It's Cold Outside – Frank Loesser

Let It Snow, Let It Snow, Let It Snow, The Christmas Waltz – Sammy Cahn, Jule Styne

Happy Holiday; I've Got My Love to Keep Me Warm – Irving Berlin

Home for the Holidays – Robert Allen, Al Stillman

I'll Be Home for Christmas – Buck Ram, Walter Kent

It's the Most Wonderful Time of the Year – Edward Pola, George Wyle

A Marshmallow World, text – Carl Sigman

Parade of the Wooden Soldiers – Leon Jessel

A Holly Jolly Christmas; Rockin' Around the Christmas Tree; Rudolph the Red-Nosed Reindeer
– Johnny Marks

The Christmas Song (Chestnuts Roasting on an Open Fire) – Mel Tormé, Bob Wells

Santa Baby – Joan Javits, Philip Springer

Santa Claus Is Comin' to Town, hudba – J. Fred Coots

Silver Bells – Jay Livingston, Ray Evans

Sleigh Ride, text – Mitchell Parrish

We Need a Little Christmas – Jerry Herman

Winter Wonderland, hudba – Felix Bernard

Čo vedie ľudí, ktorí odmietajú Kristovo božstvo, aby skladali piesne ku sviatku jeho narodenia, v ktorých ho vôbec nespomínajú?

Ježiš Kristus je Božie Slovo. Logos. Logos má však v gréčtine oveľa viac významov, ako slovenský pojem slovo. Okrem iného znamená aj poriadok, systém usporiadania, plán, rád, rozumnosť, odôvodnenosť, zmysel. V evanjeliu sv. Jána čítame, že na počiatku bolo Slovo a slovenčina ochudobnila zmysel tejto vety. Na počiatku bol rád, rozum, poriadok, a ten bol u Boha a Boh bol tým rádom. Logos je v Božej myšli a Boh koná skrze Logos. Pretože Boh je nanajvýš rozumná bytosť, je aj rádom, ktorý dal svetu nanajvýš rozumný. **Benedikt XVI.** v prednáške o kresťanstve a islame v Regensburgu, ktorá vzbudila toľko kontroverzie, povedal:

„Je presvedčenie, že nerozumné konanie je v rozpore s Božou prirodzenosťou, iba grécka idea alebo je to vždy pravda? Verím, že tu vidíme hlbokú harmóniu medzi tým, čo je grécke v najlepšom zmysle slova, a biblickým chápaním viery v Boha. Úpravou prvého verša Knihy Genesis, prvého verša celej Biblie, začal Ján prológ svojho evanjelia slovami: „Na počiatku bolo Logos.“ Toto je to isté slovo, ktoré používa cisár Manuel II: Boh koná s Logom.

...

nestalo sa to náhodou Biblická viera ... narazila na to najlepšie z gréckeho myslenia na hlbokej úrovni, čo má za následok vzájomné obohatenie evidentné v neskoršej múdroslovnej literatúre Tu sa odohralo hlboké stretnutie viery a rozumu (v Septuaginte), stretnutie medzi skutočným osvietením a náboženstvom. Zo srdca kresťanskej viery a zároveň zo srdca gréckeho myslenia, spojeného s vierou, mohol Manuel II povedať: „Nekonať s logom“ je v rozpore s Božou prirodzenosťou.“

To znamená, že Logos zďaleka nie je iba nejaký fenomén, je to súčasť Božej prirodzenosti a teda súčasť stvorenia. Stvorenie bolo a je prísne logické, rozumné. Európan (a teda aj Američan a Austrálčan) sa tradične rodil do sveta, ktorý je radikálne rozumný, radikálne logický, pretože tento svet odráža Božiu myseľ, ktorá sa správa spôsobom, ktorý niekedy presahuje schopnosť ľudského rozumu pochopiť, ale nikdy spôsobom, ktorý by bol odporoval rozumu, či bol rozporný.

Tento svet je už dvadsať storočí vystavený útokom dvojakých nepriateľov. Najprv sú to tí, o ktorých možno povedať, že stoja „*mimo Logos*“, pretože nesprávne pochopili Božie zámery, v ktorých sa Logos, teda rozum, prejavuje nanajvýš zvrchovane. Pripúšťajú, že nerozumné konanie nie je v rozpore s prirodzenosťou Božou, pretože si o tom nevytvorili dostatočne jasný obraz. Hovoria, že Boh si môže odporovať a protirečiť, a že ho to nijako nediskvalifikuje. Útok z druhej strany vedú tí, o ktorých možno povedať, že sú „*proti Logu*“, lebo tí odmietajú Logos ako taký. V rozhodujúcom okamihu, ktorý čaká na každého človeka, odmietnu Logos, ktorý je súčasťou Božej prirodzenosti, Božieho tvorivého aktu a teda aj poriadku univerza. Tu sa rodí revolúcia.

Ktokoľvek sa môže rozhodnúť odmietnuť Logos. Všetci to robíme alebo sme v pokušení to urobiť a odmietnuť na nižšej úrovni Božiu prirodzenosť a poriadok, ktorý ustanovila. Tieto pokušenia nás ohrozujú každý deň. Logos však nie je nejaký neosobný princíp, večná múdrosť spočívajúca v nedosiahnuteľnom emporeu – Logos je zároveň osoba, druhá Božská osoba, Bohočlovek Ježiš Kristus, ktorý prišiel k svojim a oni ho neprijali.

Odmietnutie Krista je odmietnutie Slova a to je pramatka všetkých revolúcií. Už dvetisíc rokov zúri bitka medzi tými, ktorí Krista prijali a tými, ktorí ho odmietli. Táto vojna sa vedie na všetkých úrovniach. Fyzicky,

morálne, kultúrne. Dôkazom je každá jedna revolúcia v dejinách, nutne sprevádzaná sexuálnymi zvrátenosťami, vraždením, lúpežami a ohromnou nespravodlivosťou. Pretože ozajstný mravný poriadok a spravodlivosť, nie je umelo vytvorená sústava, ktorú zákonodarca predpíše poddaným, ale je to prejav Božej rozumnosti, systém ktorý je vtlačený do štruktúry stvorenia, a ku ktorému sa ľudská prirodzenosť, ktorá je stvorená rovnakou rozumnosťou, inštinktívne kloní. Vzbura a rebélia proti Kristovi teda vedie k rebélii proti mravnosti a spravodlivosti.

Čo dnes vidíme okolo seba? Mravnú skazenosť, perverzitu, vraždenie bezbranných a nespravodlivosť každého druhu. To je nutný dôsledok odmietnutia Loga. Vražedné politické systémy 20. storočia, národný socializmus, bolševizmus, maoizmus, liberalizmus, relativizmus, všetky boli budované na „*vedeckom základe*“, ale odmietli rešpektovať prirodzenosť a skončili realizovaním rozsiahlych genocíd.

Čo revolucionárom na kresťanstve vadí? Kristus, podľa sv. Pavla pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo. Pokiaľ by sa katolíci zbavili Krista, prípadne ho degradovali na nejakého proroka, tak by boli pre svet celkom prijateľní. Skutočnosť, že vládcovia Západu otvárajú náručie všetkým ostatným, ale stále viac perzekvujú kresťanov, a to i vlastných, to potvrdzuje.

Revolúcia nemôže uspieť, ak sa zrazí s protivníkom pevným vo viere. Krvavé vyčíňanie vo Francúzsku, Rusku, ale aj u nás v 50. rokoch nedokáže zlomiť ľudí, ktorí sú pevne zakotvení v Logu. Racionalite, rozumnosti a poriadku, ktorý Boh vložil do sveta. Preto revolucionári, marxisti a ich pohrobkovia, liberálni relativisti, vedeckí ateisti i všetci ostatní, ktorí nenávidia Krista, na čas ustúpili od krviprelievania, podnikli pochod inštitúciami a útok na kultúru. Útok na kultúru však nemohol byť efektívny, kým neboli masovokomunikačné prostriedky dostatočne rozšírené. Média, kontrolované hŕstkou revolučne naladených majiteľov, ale zasahujúce celé národy, sú nutnou podmienkou, pretože kultúra sa mení drobnými a postupnými krokmi, aby to nevzbudilo reakciu.

Miesto svätého Mikuláša, biskupa, vymysleli červeného pajáca, čo býva na severnom póle, podružný vianočný zvyk dávať drobné dary, urobili centrálnym prvkom celej oslavy, koledy a nábožné piesne nahradili skladbami ako Biele Vianoce. Zo sviatkov narodenia Krista, sa stali sviatky obžerstva a konzumu. Vznikli nové, prihlúple zvyky, ktorými sa už deti deformujú, aby nesprávne chápali význam Vianoc. Napríklad písať list Ježiškovi, aby niečo doniesol. My by sme mali Ježišovi niečo priniesť, on je predsa Ten, ktorého oslavujeme, nie seba samých. S príchodom decembra sa vo všetkých médiách opakujú už veľakrát prežuté klamstvá, že Vianoce sú staré pohanské sviatky, že ich kresťania ukradli Rimanom, Keltom, Germánom, aby ich ovládli a zotročili. Tento proces je cielený, plánovaný a riadený. A ženie ho ohromná, spaľujúca a neuhasiteľná nenávisť k Ježišovi Kristovi.

Poviete, že kresťan sa predsa nemusí nechať zlákať. Nemusí, ale narušená ľudská prirodzenosť oslabila schopnosť odolávať pokušeniam a krok po kroku, kúsok po kúsku sme sa dostali do stavu, keď je akákoľvek spojitosť medzi Vianocami a Kristom považovaná alebo za falošnú (sú to predsa saturnálie) alebo za podozrivú (snaha oklamať a ovládnuť neveriacich) a za účasti štátnych orgánov sú kresťanské symboly Vianoc vykázané z verejného priestoru. Revolučná vzbura proti Božej prirodzenosti môže a ešte bude dosahovať významné víťazstvá. Katolícke pozície boli oslabené palácovým prevratom, ktorý sa uskutočnil v 60. rokoch 20. storočia, a vďaka ktorému je v katolíckom tábore množstvo nespoľahlivých a zradných veliteľov, ktorí nechávajú svoje mužstvo trhať levom, lebo sami si osvojili revolučné ideály.

Ale vzbura proti rozumu nikdy nedopadne víťazstvom povstalcov. Prvý, kto sa pokúsil odstrániť Krista z Vianoc bol Herodes. Ako predstaviteľ štátnej moci prikázal vojakom, aby Krista zahubili. Vtedy snáď ešte bolo možné Ježiša zabiť, bol len niekoľkodňovým nemluvnáťom, ale dnes už Krista zabiť nemožno. Žije a neumiera a vzbura proti nemu sa nutne obráti v jeho víťazstvo a tí, ktorí bojujú za svojho Spasiteľa, čo i len tým, že proti všetkým mocnostiam tohto sveta si dokážu uchrániť Vianoce ako sviatok narodenia Vykupiteľa, všetci tí od neho dostanú bohatú odmenu.

PODPORTE NÁS! Pomôže nám každé EURO! Spoločnými silami prebudme svedomie Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/revolucia-proti-vianociam-o-bielych-vianociach-bez-krista/>